

PETER
MAY

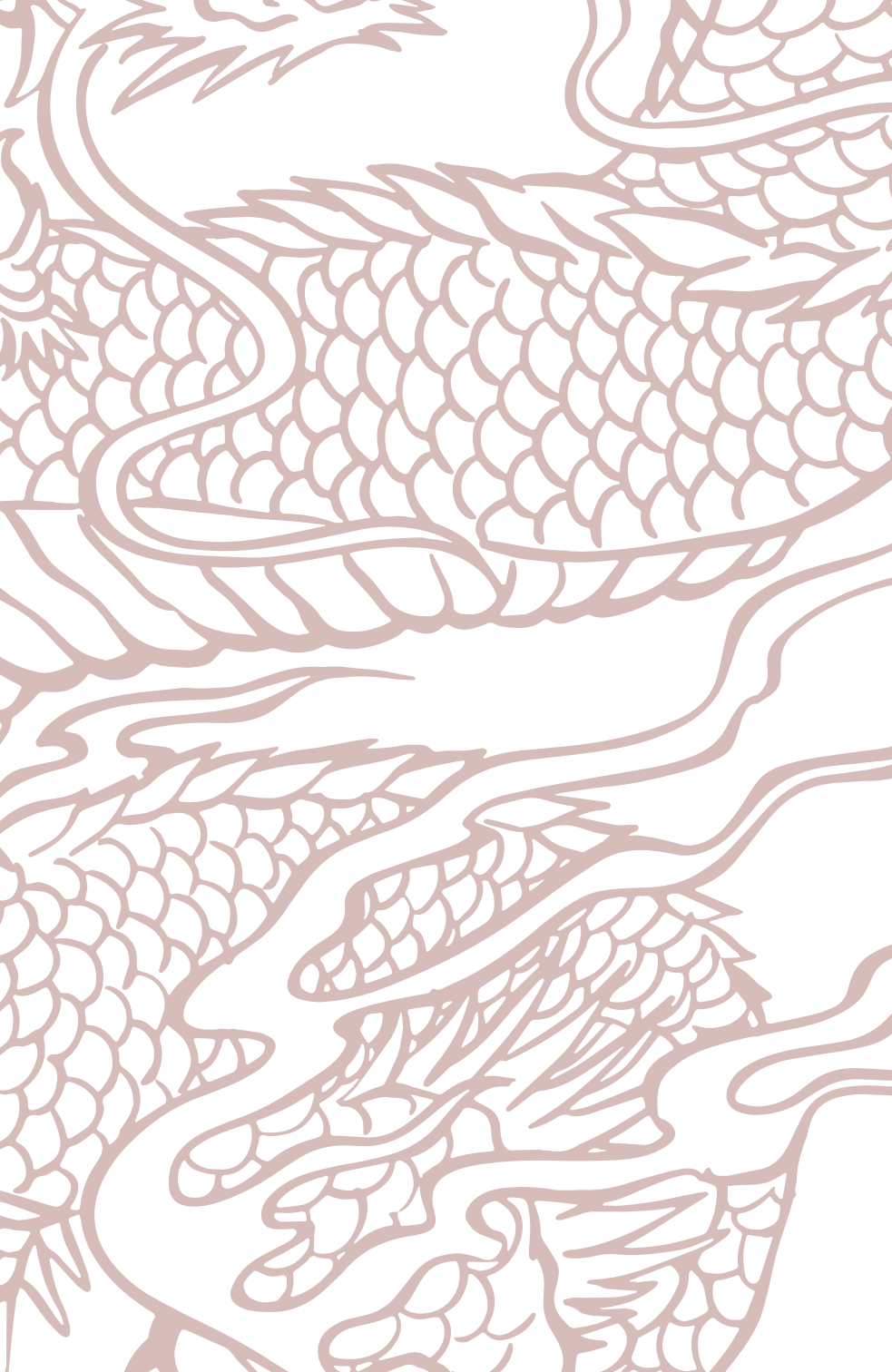
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

PÁN OHNĚ

ČÍNSKÉ THRILLERY I

HOST

PETER MAY
PÁN OHNĚ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY I

PÁN OHNĚ

BRNO 2015

Peter May

The Firemaker

Copyright © Peter May 1999

Translation © Filip Drlík, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-988-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-989-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-990-9 (Formát MobiPocket)

„Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat.
Co člověk zaseje, to také sklídí.“
GALATSKÝM 6,7

PROLOG

Dětský smích se nese tichem ponurého pekingského rána jako hlas pohřebního zvonu. Po prašných cestičkách parku Ž'-tchan pobíhají dvě holčičky, dvě růžovobílé blůzky, nad nimiž poskakují rovné černé vlasy ostříhané na mikádo. V jejich tmavých orientálních očích tancují plamínky mládí. Tolik života a nevinnosti, pouhou chvíli od okamžiku, kdy si uvědomí vlastní smrtelnost – od jejich prvního setkání se smrtí, které na nich zanechá doživotní stopy.

Matka holčiček požádala slečnu na hlídání, prostou dívku z vesnice, aby dvojčata vzala do parku brzy ráno, ještě než půjdou do školky. Aby jim dopřála procházku v chladivém jitru, dokud slunce nevystoupá výš na oblohu a nevysaje ze dne všechnu barvu a podstatu.

Starý muž v maoistickém stejnokroji a bílých rukavicích cvičí mezi stromy taiči. Elegantně rozpaží ruce a pomalu zvedá jednu nohu. Nad svým tělem má víc kontroly, než kdy měl nad svým životem. Dívky ho téměř nevnímají, veškerou pozornost věnují zvukům, které přicházejí zpoza zatáčky. Nedočkavě se rozbíhají vpřed a nevšímají si volání chůvy. Míjí hlouček lidí, kteří čtou

básně na papírech zavěšených na šňůře mezi stromy. Probíhají kolem dvou šedovlasých stařen v papučích a šedých svetrech, kroutících hlavou nad rozmařilostí dvojčat. Za dob svého mládí by na něco takového nemohly ani pomyslet — svázaná, krvácející chodidla by jim to ani nedovolila.

Zvuky zní hlasitěji. Je poznat, že jde o nějakou zvláštní hudbu. Děti dobíhají k širokému dlážděnému kruhu obehnanému vysokou zdí. Zastaví se a zírají s otevřenými ústy. Několik tuctů tanečních párů přešlapuje v jakémsi bizarním objetí. Jsou mezi nimi mladí, starší i staří lidé, státní úředníci, administrativní pracovníci, vojenští důstojníci. Pohledy všech se upírají ke schodům k prastarému obětnímu oltáři ve středu kruhu. Na vrcholku schodiště se kdysi prolévala krev jako obětina slunci, nyní tam však dva mladí lidé v černém sebejistě předvádějí kroky ča-či do hudby, která se škrabavě line ze starého gramofonu.

Ve všech výrazech je tolik radosti, že děti na okamžik zůstanou stát jako omámené a jen poslouchají cizí melodii a rytmus hudby. Slečna na hlídání k nim dobíhá, celá zpocená a zadýchaná. Také se zastaví a poděšeně sleduje tanečníky. Město je pro ni tak zvláštní a nevyzpytatelné místo. Ví, že by se tu nikdy nedokázala usadit. Na opačné straně kruhu je skupina mužů s dlouhými stříbrnými meči v rukou. Pomalu a opatrně krájí vzduch, jako kdyby napodobovali nějakou středověkou bitvu. Tanečníci si jich neвшímají, ale dívka z nich má strach, a tak děti žene pryč, dál od lidí a hluku.

Hned se však objevuje další rozptýlení. Skrze listy prostupuje dým a snáší se k zemi v podobě husté modré mlhy. Dívce zápach kouře připadá divný. Jako kdyby někdo pekl maso na otevřeném ohni. Potom v zeleni parku zahlédne záblesk plamenů a náhle se jí zmocní neblahá předtucha. Děti opět běží napřed. Škrábou se do svahu a nereagují na její volání. Dívka běží za nimi kolem stinného altánu, který vyčnívá až nad jezírko po levé straně.

Když se jí podaří zdolat svah, zdálky k ní dolehne naříkavý kvil jednostrunných houslí. Pokračuje za dětmi na mýtinu, v jejímž středu šlehají plameny z jakési neurčité hromady. Děvčátka stojí a zvědavě pozorují oheň. Dívka se zastaví. Na tváři cítí horko. Kryje si obličej před žářem a snaží se zjistit, co to tak prudce hoří. Ve středu hromady se něco pohne. Něco nezvykle lidského. Jekat bližší z holčiček dívce jakýmsi zvláštním způsobem pomůže zaostřit. Dochází jí, že to, co se jejím směrem pohnulo, je ohořelá lidská ruka.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Pondělí odpoledne

Svět se najednou naklonil a do obličejů jí blesklo slunce odražené v roztříštěné mozaice připomínající kousky rozbitého zrcadla. Tělo jí říkalo, že jsou dvě hodiny ráno a že by měla spát. Mozek ji informoval, že je odpoledne a že spánek si nejspíš dlouho nedopřeje. Spánek. Během toho jednadvacetihodinového letu se jí ho nepoštětilo dosáhnout ani jednou. I když v posledních týdnech jí ani spánek neposkytoval žádnou útěchu. Nebyla si jistá, co je horší — výčitky a sebeobviňování po probuzení, nebo noční můry, které jí nedají spát. Na začátku letu vděčně polkla několik vodorek s tonikem, ale mírné omámení už dávno vyprchalo, takže jí zůstalo jen sucho v ústech a bolest hlavy, která zaplula někam za hranu vědomí. Podívala se na zdravotní prohlášení, které ještě pořád svírala v dlani, i když ho už dávno vyplnila.

VÍTEJTE V ČÍNĚ PRO LEPŠÍ A ZDRAVĚJŠÍ ZÍTKY

Okénko pro „obsah prohlášení“ proškrtla. Neměla žádné potíže, které by mohla uvést. Tedy kromě zlomeného srdce a zničeného

života — jak si byla vědoma, ani jedno z toho nebylo nakažlivé, přenosné nebo obsažené v krvi.

Svět se opět naklonil. Tentokrát si všimla, že ta rozbitá světelná mozaika je ve skutečnosti vodní plocha, rozdělená na nepravdělné čtverce a obdélníky. Odraz pět tisíc let staré kultury. Zelené výhonky rýže se derou z rýžových políček, aby nakrmily miliardu hladových krků. Na sever od toho mlžného oparu leží vyschlé pláně pouště Gobi.

Letuška prošla uličkou a kolem sebe rozstříkovala dezinfekční prostředek. Čínské zákony, řekla pasažérům. Kapitán ohlásil, že za necelých patnáct minut přistanou na Pekingském mezinárodním letišti. Teplota při zemi byla ulepených 35 stupňů. Celsia. Pro nezaspěčené to znamenalo 96 stupňů Fahrenheita. Jedna z dlouhé řady odlišností, na které si bude muset během příštích šesti týdnů zvyknout. Zavřela oči a připravila se na přistání. Proč si ze všech možných prostředků musela vybrat letadlo? Nenáviděla letadla.

* * *

Přeplněný letištní autobus byl cítit pachem těl, která se více než dvacet hodin nemyla. S trhnutím zastavil před budovou terminálu a vyplivl pasažéry do rozpáleného odpoledne. Rychle se vydala dovnitř a toužila po klimatizaci. Žádná tam nebyla. Uvnitř vládlo ještě větší horko než venku, a navíc tam byl těžký, nedýchatelný vzduch. Ze všech stran na ni útočily obrazy, zvuky a pachy Číny. Všude kolem bylo tolik lidí, až se zdálo, že všechny lety dorazily ve stejnou dobu. Pasažéři se snažili vybojovat místo ve frontách k imigračním přepážkám. Přestože se v příletové hale běžně pohybovali lidé ze všech možných koutů světa, Margaret přitahovala zvědavé pohledy cizích, orientálních tváří, pro které ona byla zvláštním zjevem v jejich středu. A tím rozhodně

byla — přes ramena splývající vlnité blond vlasy, sepnuté po stranách, slonovinově bílá pleť a jasně modré oči ji s jistotou odlišovaly od černovlasých, tmavookých Chanů. Zhluboka se nadechla, aby překonala rostoucí napětí.

Letištní halou se ozval čísi jekot: „Magret Camplova! Magret Camplova!“ Patřil uniformované ženě s širokými rameny, která mohla být zhruba ve středním věku. Rázně se prodírala davem pasažérů a nad hlavou držela tabulku, na níž stálo velkými neohrabanými písmeny jméno MAGRET CAMPelloVA. Margaret chvíli trvalo, než si propojila svoje jméno s tím, co před okamžikem slyšela a pak i viděla na cedulce.

„Ehm... nejspíš hledáte mě,“ snažila se překřičet hluk v hale. Hned si pomyslela, jak hloupě to asi znělo. Samozřejmě že hledali ji. Žena se k ní otočila a zahleděla se na ni přes brýle s kostěnými obroučkami.

„Doktorka Magret Campelova?“

„Margaret,“ řekla Margaret. „Campbellová.“

„Oukej. Ty mi dát pas.“

Margaret zalovila v tašce a vytáhla modrý pas s vyraženým znakem orla. Už se ho chystala dát z ruky, ale na chvíli zaváhala. „A vy jste?“

„Nadstrážmistr Li Li Pcheng.“ Margaret netušila, co je jméno a co příjmení, ale usoudila, že se žena jmenuje Lily. Policistka narovnála záda, aby bylo lépe vidět označení hodnosti nadstrážmistra — tři hvězdičky na náramenících khaki košile s krátkými rukávy. Na hlavě měla zelenou policejní čepici se žlutým olemováním a červenozlatomodrým znakem Ministerstva státní bezpečnosti. Byla jí trochu velká, takže jí přimáčkla ofinu až k obroučkám brýlí. „*Waj-pan* mě pověřil, abych tě hlídala.“

„*Waj-pan*?“

„Kancelář zahraničních věcí tvého *tan-wej*.“

Margaret si byla jistá, že by měla vědět, co to znamená. Nebylo pochyb, že to všechno bylo někde v informačním materiálu, který jí poslali ještě před odletem. „*Tan-wej?*“

Lily jen těžko skrývala rozhořčení. „Tvoje pracovní jednotka – na univerzitě.“

„Aha. Dobře.“ Margaret dospěla k názoru, že už dala neznalosti najevo dost, a předala jí svůj pas.

Lily si ho zběžně prohlédla. „Oukej. Já zařídím imigrace a pak vzít tvoje kufry.“

* * *

Hned před vchodem do budovy terminálu stálo tmavě šedé BMW. Otevřelo se víko kufru a z auta vystoupila vyzáblá dívka v uniformě, aby do vozu naskládala Margaretina zavazadla. Oba kufry byly velké téměř jako dívka sama, takže s nimi zápolila, aby je vůbec stáhla z vozíku. Margaret jí chtěla pomoci, ale Lily ji rychle usadila na zadní sedadlo. „Řidič brát kufry. Ty neotvírat dveře kvůli klimatizaci.“ A aby potvrdila svá slova, zabouchla za ní dveře větší silou. Margaret vdechla chladný vzduch a zabořila se do sedadla. Okamžitě ji zaplavila vlna únavy. Toužila po jediném – po posteli.

Lily vklouzla na sedadlo spolujezdce. „Oukej, tak my teď jet do velitelství pekingské městské policie vyzvednout pan Wade. Poslal omluvu, že tě tady nebyl potkat, ale že mít práci. Potom my jít do Lidová univerzita státní bezpečnosti a ty potkat profesor Ťiang. Oukej? A večer mít banket.“ Margaret skoro zasténala. Vyhlídka na postel se vytratila někam do vzdálené, mlhavé budoucnosti. Vybavil se jí často citovaný úryvek Frostovy básně: *Já ale slíbil, musím jet, tak daleko si pro spánek.* V hlavě si znovu přehrála Lilyina slova a zamračila se. Opravdu řekla banket?

* * *

BMW rychle projelo po letištní dálnici, vyhnulo se mýtnicím a brzy dorazilo k okraji města. Margaret přes tmavá skla bočních oken užasle pozorovala budovy. Obří kancelářské komplexy, nové hotely, nákupní centra, přepychové byty. Tradiční jednopodlažní *s'-che-jüany* s taškovými střechami ve spletech úzkých ulic, *chu-tchunzích*, se po celém městě bouraly, aby ustoupily přeměně z „rozvojové“ země na zemi „prvního světa“. Margaret si nebyla jistá, co přesně čekala, ale ať už to bylo cokoli, rozhodně si nepředstavovala toto. Jediné, co připomínalo Čínu, byly zahnuté ornamentální okapy naroubované na střechy mrakodrapů. Už dávno zmizely obrovské propagandistické plakáty vyzývající soudruhy k většímu úsilí pro blaho domoviny. Na témže místě je vystřídaly obří reklamy na Sharp, Fuji a Volvo. Teď byl v kurzu kapitalismus. Projely kolem restaurace McDonald's, která v té rychlosti vypadala jako rozmazaná červenožlutá šmouha. Margaretina představa ulic zaplněných cyklisty v jednotných maoistických mundúrech vzala za své v oblacích oxidu uhelnatého. Autobusy, kamiony, taxi a osobní vozy pravidelně ucpávaly všech šest pruhů třetího pekingského okruhu kolem východního okraje města. Úplně jako Chicago, pomyslela si. Opravdu „první svět“. Tedy až na ty pruhy pro cyklisty.

Když se přiblížily k centru města a projely kolem hotelu Beijing a ulice Wang-fu-ting, řidička se zařadila do vnějšího pruhu. Margaret v dálce zahlédla vysokou, bohatě zdobenou bránu do Zakázaného města, ze které stále shlíží na náměstí Nebeského klidu velký portrét Mao Ce-tunga. Brána Nebeského klidu. Reportéři CNN ji používali jako pozadí pro většinu zpráv z Pekingu. Největší čínské klišé. Margaret si vybavila televizní záběry Maova portrétu z roku 1989, kdy ho demonstranti za demokracii potřísnili červenou barvou. V té době ještě studovala na lékařské fakultě. Události toho jara ji tenkrát pohoršily

a pobouřily. A teď, o deset let později, byla tady. Přemýšlela nad tím, jak moc se tu věci změnily. Nebo jestli vůbec.

Auto náhle za doprovodu sboru klaksonů zabočilo doleva. Nečekaně vklouzly do boční ulice se zahradami a listnatými stromy. Po obou stranách rostly akáty, které svými rozložitými korunami poskytovaly stinné loubí. Mohly se klidně nacházet v historické čtvrti kteréhokoliv evropského města, protože po celé délce ulice stály elegantní viktoriánské a koloniální budovy. Lily se v sedadle natočila a ukázala na vysokou zeď po pravé straně.

„Tam být Ministerstvo státní bezpečnosti. Dřív bylo část britské ambasády. Pak je čínská vláda vyhodila. Tady stará vyslanec-ká čtvrť.“

Pokračovaly ulicí kolem starých bytových domů, které ani vzdáleně nepřipomínaly evropské stavby, a opět zahrnuly doleva, do aleje Tung Ťiao-min-siang, což byla užší ulice, kterou téměř úplně zastíňovaly přečnávající větve stromů. Dvojice opravářů jízdnicích kol si ve stínu na chodníku rozbalila stánek. Cesta se hemžila auty a koly. Na pravé straně se otevřela brána obrovské bílé moderní budovy, ke které vedlo schodiště hlídané dvěma lvy. Vysoko nad vchodem visel velký rudozlatý znak. „Nejvyšší lidový soud,“ řekla Lily. Margaret se ani nestihla podívat, protože auto se najednou vrhlo doleva a se zakvílením v tu ránu zastavilo na místě. Ozval se náraz a zařinčení. Řidička zděšeně vyjekla, zalomila rukama ve vzduchu a vyskočila z auta.

Margaret se naklonila dopředu, aby zjistila, co se děje. Při zatáčení do komplexu za klenutou branou se srazily s cyklistou. Margaret slyšela, jak řidička ječí na muže, patrně nezraněného, který se pomalu zvedal na nohy. Když se postavil, bylo vidět, že je to policejní důstojník ve věku kolem třiceti let. Jeho úhledně nažehlená uniforma byla po srážce zmačkaná a zaprášená. Z ošklivé odřeniny na lokti mu stékala krev po celém předloktí.

Napřimil se a zpražil drobnou řidičku pohledem — zničehonic přestala ječet. Ustrašeně se sehnula pro jeho čepici a oběma rukama mu ji podala na znamení smíru. Vytrhl jí ji z rukou — usmíření bylo to poslední, na co dokázal pomyslet. Margaret připadalo, že na vyzáblou dívenku vychrlil vlnu hrozných urážek. Lily vydala podivný vrčivý zvuk a vystoupila z auta. Margaret si řekla, že je čas zakročit, a otevřela zadní dveře.

Když se dostala ven, Lily zvedala kolo a omluvně blábolila. Policista svůj hněv podle všeho obrátil proti ní. Přívál jedovatých nadávek neustával. Margaret k němu přistoupila. „O co tu jde, Lily? Má tenhle chlápek něco proti ženám za volantem?“ Všichni tři najednou ztichli a obrátili k ní překvapené tváře.

Mladý policista na ni vrhl mrazivý pohled. „Američanka?“ „Jistě.“

Potom odpověděl perfektní angličtinou: „Tak co kdybyste si hleděla svého?“ Téměř se třásl vzteky. „Seděla jste na zadním sedadle, takže jste nemohla vidět, co se stalo.“

Margaret někde hluboko uvnitř pocítila první záchvěvy své vznětlivé keltské povahy. „Vážně? Možná byste dával větší pozor na to, kudy jedete, kdybyste nekoukal, jak sedím na zadním sedadle.“ Lily byla v šoku. „Doktorka Camplova!“

Mladý policista chvíli propichoval Margaret pohledem. Nato vytrhl Lily z rukou své kolo, oprášil čepici a narazil si ji na hlavu. Potom se otočil a tlačil kolo směrem do komplexu za branou, k budově z červených cihel postavené v evropském stylu.

Lily rozčileně zakroutila hlavou. „To být hrozná věc, co ty říct, doktorka Camplova.“

„Cože?“ Margaret ničemu nerozuměla.

„Ty udělat, že on ztratit *mien-c'*!“

„Ztratit co?“

„Tvář. Ty udělat, že on ztratit tvář.“ Margaret se zatvářila nevěřícně. „Tvář?“

„Čínan mít problém s tváří.“

„S tou jeho se tomu ani nedivím! Ale co vy? Co vaše... *mien-c'*? Nemusela jste tam stát a nechat si nadávat. Pro všechno na světě, vždyť máte vyšší hodnost!“

„Vyšší hodnost?“ vyhrkla Lily udiveně. „Nemám.“

„On měl přece jen dvě hvězdy...“ poklepala jí na rameno, „a vy máte tři.“

Lily zavrtěla hlavou. „Tři hvězda, jeden pruh. On mít tři pruh. On je inspektor Li, detektiv z Oddělení jedna, Městská policie Peking.“

Margaret to vyvedlo z míry. „Detektiv? V uniformě?“

„Uniforma nebýt normální.“ Lily se tvářila velmi vážně. „On muset jít na nějaký moc důležitý schůzka.“

II

Li proběhl předním vchodem cihlové budovy, ve které stále sídlilo velitelství kriminální policie, a rychle se vydal na toalety. Na předloktí mu ztuhla směs krve a špíny z chodníku. Strčil ruku pod kohoutek a hned od něj odskočil, protože voda prudce vystříkla a potřísnila mu světle zelenou košili. Podíval se na sebe v zrcadle nad umyvadlem. Byl zaprášený a pocuchaný, měl mokrou košili, z odřenin na loktu mu tekla krev a na čele měl černou šmouhu. K tomu všemu vážně utrpěla jeho důstojnost — za přítomnosti dvou čínských žen s nižšími hodnostmi ztratil tvář před cizinkou. „*Jang-kuej-c'*!“ vyštěkl na svůj odraz v zrcadle. *Cizí dábel!* Než vyjel, celé dvě hodiny se potil nad žehlicím prknem svého strýce a pečlivě žehlil každý záhyb na košili a kalhotách. Pak strávil celkem nepříjemnou hodinu v křesle u holiče, který mu oholil vlasy na šestimilimetrového ježka. Patnáct minut se sprchoval a smýval ze sebe po celém dni prach a pot. Čekal ho nejdůležitější pohovor v jeho kariéře, během něhož